

RAPACE KLAR FÖR BONDFILM

■ Ola Rapace har fått en roll i den kommande James Bondfilmen "Skyfall", det bekräftar hans agent Aleksandra Mandic. "Han är på plats i London och filmar nu", säger hans agent Aleksandra Mandic. Det är inte officiellt vilken roll som Rapace ska spela. (TT Spektra)

OLA RAPACE.

ÄR BIEBER PAPPAN?

■ Justin Bieber har gått med på att göra ett faderskaps-test. Därefter planerar den kanadensiske flickidolen att stämna den kvinna som lämnat in en stämningsansökan där hon hävdar att Bieber är far till hennes barn, skriver Billboard. (TT Spektra)

JUSTIN BIEBER.

POP

Jonathan Johansson
Klagomuren
■ (Hybris)

★★★★

Syntpopens svar på Tomas Andersson Wij följer upp 2009 års genombrott "En hand i himlen". Det är ingen milsvid skillnad – fortfarande vimlar det av religiösa antydningar, fortfarande är Mauro Scoccos 80-tal högst närvarande, fortfarande lyckas han kombinera hjärta och kyla på ett förtjusande sätt – på riktigt, ingen svensk artist kan låta så sval och ändå värma så mycket. Precis som i fallet The Perishers älskar jag låtarna var för sig – "Stockholm", "Blommorna", "Horskop" är alla goda exempel – men variationen uteblir och som helhet blir det väl jämntjockt och något trist i längden.

PER STRÖMBRO

Monty
1000 år senare
■ (Hybris/Border)

★★

Jag har gillat David Pagmar både som Montt Mardié och som Monty. Jag har sett honom nu som en motsvarighet till vad Mauro Scocco var för vit soulig pop för snart 30 år sedan. Den här gången landar dock inte alla bitar på plats, utan jag tycker att det här är en sämre och mer elektronisk upprepning av det han på Monty-debuten i fjol våras. Det här albumet saknar förstlingsverkets finesse och att han skulle ge sig på att göra svenska covers på "Halo" och "Umbrella" kan tyda på att han inte haft flyt i sitt eget flöde. Det låter i vart fall så.

LARS ANDERSSON

COUNTRY

Dolly Parton
Better Day
■ (Sony)

★★★★

1999 gjorde Dolly Parton sitt i mitt tycke vackraste album, "The Grass Is Blue". Så nu jämför jag allt med det och hoppas att jag en dag ska få höra henne lika fulländad igen. Oftast blir jag besviken då hon har en tendens att gå på niddbilden av country. Delvis gör hon det med "Better Day" också, men här och där glimtar fina bluegrass- och gospelpärlor samt tårdröpande Dolly-balader. Det ger mig åter hopp. Sedan är Dolly alltid Dolly och om du inte älskar Dolly har du något allvarligt fel.

PER STRÖMBRO

COVERS

Brian Wilson
In The Key Of Disney
■ (EMI)

★★

Det känns besynnerligt. Förra veckan hyllade jag på den här sidan Brian Wilson som ett av popvärldens verkligt stora (om inte största) geni. Då handlade det om The Beach Boys "The Smile Sessions" från 1967. Dessvärre har han inte gjort sådär överdrivet mycket för att förvalta denna genialiska sida och här är det ultimata beviset: en skiva utslutande bestående av covers på klassiska Disney-låtar. Allt är inte förskräckligt, men med den fantastiska dansbandsproduktionen är det sannligen inte vackert. Sorgligt nog har jag en direkt känsla av att han en gång i tiden hade kunnat göra det här riktigt, riktigt bra.

PER STRÖMBRO

COVERS

Onödigt, men inte oävet

Freddie Wadling

With a license to kill
■ (EMI)

★★★★

Säg vad man vill om James Bond, men filmerna har för det mesta begåvats med snygga signaturlieder. Inte sällan har de överträffat filmerna om du frågar mig.

Helst av allt borde man bara låta dem vara i fred. Men Freddie Wadling är av en annan åsikt och har därför tagit sig an 13 av de mest klassiska Bond-låtarna för att göra dem till sina.

Det kan mycket väl vara årets mest onödiga platta, men det betyder inte att det är dåligt. Faktum är att det

låter precis som man föreställer sig att det skulle låta om Freddie Wadling någonsin gjorde en dylik inspelning. Riktigt med stråkinstrument som plockas, varvat med någon enstaka trumpet, lite lounge-rytm och Wadlings säregna röst.

Det är alltså långt från originalens övermänskligt svulstiga produktioner. Exempelvis blir låtar som Duran Durans "A View To Kill" och Paul McCartneys "Live And Let Die" här till mycket spännande kontraster i jämförelse.

Bäst gör sig i mitt tycke "You Only Twice" som ursprungligen sjöngs av Nancy Sinatra.

PER STRÖMBRO

KLASSISKT

Swedish Choral Society, Volume 6: I vår tid

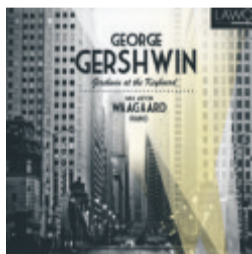
Gustaf Sjökvists Kammarkör, Storkyrkans kör. Gustaf Sjökvist, dirigent
■ Naxos (Naxos)

★★★★★

På sjätte cd:n i den pågående dokumentationen av svenska körer – det ska till slut bli 50 skivor – porträtteras Gustaf Sjökvist med två körer: Gustaf Sjökvists Kammarkör och Storkyrkans kör. Repertoaren är blandad, från visa till motett, från Gustav Mahler till Sven-David Sandström och Eric Whitacre, från kinesiska poeten Li Po till August Strindberg och Pär Lagerkvist. De två avslutande spåren är cd:n bästa: Arvo Pärts "Tribute to Caesar", med text ur Matteusevangeliet, och Gösta Nystroems "Havet" ur hans "Tre havsvisioner". Nystroem som hela tiden sökte sig till havet och dess oändliga skiftningar, både i sitt måleri och i sin musik. Men här finns även en hel del annat att njuta av: Anna Cederberg-

Orreteg, Karl-Erik Welin och Nils Lindberg, med andra ord nästan uteslutande samtida körmusik, men musik som är väl förankrad i en traditionell körklang. Gustaf Sjökvists båda körer bjuder på en lätt, luftig och elegant klang, därtill både förstklassig intonation och nyansering.

MIKAEL BENGTSOON

George Gershwin: Gershwin at the Keyboard

Ivar Anton Waagaard, piano
■ Lawo Classics (Import)

★★★★★

Den amerikanske kompositören och pianisten George Gershwin (1898–1937) är väl mest känd för "Rhapsody in Blue", "An American in Paris" samt operan "Porgy and Bess". Därtill skrev han tillsammans med sin bror Ira Gershwin (text) en lång, lång rad evergreens. Otaliga är de sångare och musiker som spelat in hans musik. På "Gershwin at the Keyboard" har den norske pianisten Ivar Anton

Waagaard samlat en del av Gershwins musik i originalversion för piano: "Rhapsody in Blue", tre välkända och lika många mindre kända preludier, några av alla de småstycken han skrev för film och teater och en lång rad av hans sånger. Sammanlagt 31 spår. Det är omisskännligt George Gershwin i gränslandet mellan konstmusik och jazz. Ivar Anton Waagaard, till vardags docent vid Norges Musikhögskola i Oslo, gör det bra. Det svänger, är jazzigt och virtuost samtidigt som det hela spelas med både känsla och inlevelse. Bästa spår: "Fascinating Rhythm", "The Man I Love" och "S' Wonderful".

MIKAEL BENGTSOON

ROCK

pubrocklegendarerna Billy Bremner (Rockpile) och Sean Tyla (Tyla Gang, Ducks Deluxe) har de också bildat ett band med en namnkunnig svensk trio, Micke Finell, Tommy Cassemar och Ingemar Dunker. Resultatet är utan tvekan trivsamt med ett tryggt sväng i botten. Här finns utan tvekan en hantverksskicklighet och det är ingen slump att Mats Olsson skrivit liner-noten. Ni som vet vad han brukar gilla hittar hem här.

LARS ANDERSSON

energi och ekon av E-Street Band i sent 70-tal, "På andra sidan regnet" med en oemotståndlig Motown-refräng och tillbakalutade JJ Cale-doftande "När jag målar mästerverket". Carla har åter fått plats med stunsiga "Täby galopp". Eldkvarn firar 40 med värdigheten kvar.

LARS ANDERSSON

Brett Anderson Black Rainbow

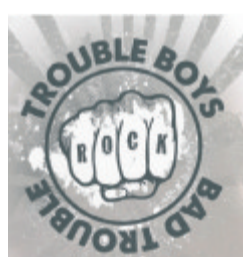
■ (Cosmos)

★★

Brett Andersons fjärde soloalbum sedan uppbrottet med det brittiska 90-talsfenomenet Suede har en sak gemensamt med nysnämnda bands sista platta – det saknas välbehövlig inspiration och driv. Han försöker och försöker, men det känns bara trist. "Black Rainbow" är Andersons mest rockorienterade skiva på länge, men det är inte det han gör bäst och man känner en smärtsam saknad efter hans storhetstid som en av punkens förnyare.

PER STRÖMBRO

ROCK

Trouble Boys

Bad Trouble
■ (Ball & Chain/Border)

★★★★

Lite av en kulturgärning. Refreshments har via sitt bokningsbolag sett till att

Eldkvarn

De berömdas aveny
■ (EMI)

★★★★★

Det senaste året har Plura, 60 fyllda i höst, i stort sett varit i ramp-ljuset hela tiden, på gott och ont. Därför är det lite märkligt att han både orkar reflektera över det som hänt i texterna och samtidigt leverera en förvånansvärt stark samling sånger. Här finns både titelspåret och "En kys av dig", bägge med stor